

ПОБЕДИТЕЛИ

Това бѣше презъ лѣтото. Пасѣхме съ бай Минчевъ Слави говедата въ ливадитѣ, между нашето село и село Лозенъ. При насъ идваха и Митко Градинарчето, Христо Мечето и Гочо Пуканката.

Ние тичахме радостни изъ меката трева на ливадитѣ и по цѣлъ день играехме или на „биканка“, или на „прескочи магаре“. А когато изгладнѣхме, кръстосвахме крака подъ върбовитѣ сѣнки и се натѣпквахме съ сухъ хлѣбъ, сирене и вода така, че коремчетата ни се издуваха като Саитовата гайда. Воловетѣ, забили глави въ избуялата трева, по цѣлъ день хрупкаха безъ насита.

Единъ день дойдоха други две непознати Лозенски момчета. Тѣ докараха съ себе си цѣла чарда добичета и ги настаниха на другия брѣгъ на малката рѣкичка.

Ние бѣхме натопили крака въ коритата на Маламъка чешма и оттамъ наблюдавахме непознатитѣ гости.

Момчетата дойдоха при насъ, налѣха кратункитѣ си съ студена вода и жадно пиха отъ тѣхъ. После седнаха малко настрана отъ чешмата, безъ да проговорятъ. Гледаха ни само. Гледахме ги и ние, безъ да имъ кажемъ нѣщо. Но това не трая дълго. Пуканката имъ изплезе езикъ:

— Лозенчета — харцойчета. . .

Ние се изсмѣхме. Изсмѣ се и Пуканката. Непознатитѣ не отговориха на закачката ни. Пуканката я повтори. Непознатитѣ пакъ останаха мълчаливи. Пуканката настрѣхна. Не можеше да се одържи повече миренъ и веднага се намѣри при тѣхъ.

— Ти защо се смѣешъ, бе? — закачи той едното момче.